

Tuomariesittely:

TAINA NYGÅRD

Yksi uusimmista kotimaisista bassetrotujen ulkomuototuomareista on Taina Nygård, joka tässä esittelee itsensä.

Taina on kasvanut koiraharrastuksen parissa, vanhemmilla oli eritoutuisia koiria.

– Ensimmäinen koira jonka lapsuudestani muistan, oli bullmastiffi Bettiina. Se oli minua vuoden nuorempi ja sen kanssa leikimme vaikka mitä. Vahvahermoinen koira, me kolme siskosta nimitäin keksimme vaikka mitä sen pään menoksi... Äitini tuotti sen Englannista, ja sillä oli meillä yksi pentuekin.

Myöhemmin perheessä oli mm. suomenajokoiria, saksanseisaja, kettuterriereitä, sealyhaminterriereitä ja landseereita. Kaksi viimeainittua rotua onkin kulkenut Tainan mukana näihin vuosiin asti.

– Sealyhameja minulla on vielä kaksi, mutta olen luvannut itselleni ja perheelleni että ne ovat viimeiset sen rotuiset tässä talos-

sa. Ihana rotu, mutta ei todellakaan mikään laumasielu. Ja turkki ei ole helpoimmasta päästä. Jo 12-vuotiaana keksin tuleville sealynpennuilleni nimiä, mutta kaikkina näinä vuosina olen onnistunut kasvattamaan yhden ainoan pennun, vaikka yritystä on ollut.

Landseereita Taina on kasvattanut 14 pentuetta, tällä hetkellä hänellä on kaksi lansua.

– Rotuumme tuli mystinen verenvuototauti, jolloin moni kasvattaja joutui aloittamaan alusta. Vielä 90-luvun puolivälissä meillä Suomessa oli ulkomuodoltaan varsin hienot koirat. Paha kyllä juuri parhaimmisto edusti niitä sukuja, joissa tuota silloin vielä tuntematonta sairautta tavattiin. Jätimme pois siitoksesta monta hyvää koira, koska emme voineet olla varmoja ovatko ne sairauden kantajia. Muutama vuosi sitten tutkijat onnistuivat kehittämään tähänkin tautiin dna-testin, nyt siis pystymme karsimaan kantajat pois siitoksesta.

Basset-harrastus vielä alussa

– Meille äitini kanssa oli hilkulla tulla petit jo 80-luvulla. Selasimme englantilaisia Dog Worldin ja Our Dogsin pak-suja katalogeja ja silmä osui usein pbgv-kennelien mainoksiin. Viehättävän näköinen rotu, totesimme silloin.

Tiedustelujakin jo tehtiin, mutta jotenkin se jäi hankkimatta. Terrierihenkisenä äitini päätyi silloin toiseen pötkälemalliin, hänelle tuli dandiedinmontinterrieri (joka totta puhuen oli niin iso, että vastasi vähintään petit-uroksen mittoja).

– Aina silloin tällöin tuli seurattua karvabassetteja, muistan **Iris Leikkosen** ensimmäiset grandit. Ulkomailla näki hienoja petitejä, ja Suomessakin alkoi niitä näkyä aina vain enemmän. Olin landseereissa tehnyt jonkin verran yhteistyötä **Nummiolan Jussin** kanssa. Hän aina silloin tällöin ehdotti, että sinun pitäisi kyllä hankkia tämmöinen petit. Juu, niin varmaan pitäisi, tuomasin vain. Mutta sitten hän kerran soitti, ja sanoi että nyt minulla on sinulle narttupentu. Ja silloin päätin sen ottaa; annoimme pennun miehelleni isänpäivälahjaksi. Koko perhe on aivan myyty tuolle koiralle, itse ihmettelen miksi en uskonut jo aikoja sitten, että tällainen koira kuuluu talossa olla!

"annoimme pennun miehelleni isänpäivälahjaksi."

Ulkomuototuomariksi Taina valmistui vuonna 1999. Ensimmäisinä rotuina landseer ja bernhardinkoirat (mies kasvattaa bernhardeja, talossa on tällä hetkellä yksi lyhytkarvainen).

– Kakkosryhmästä minulla on vähän toistakymmentä rotua, olen ollut laiska laajentamaan. Kuutosryhmään laajensin, koska ajavat koirat ovat aina kiinnostaneet. Karvabassetit sain muistaakseni pari vuotta sitten ja loput viime talvena. Olen tämän lehden ilmestyessä arvostellut bassetteja vasta kaksi kertaa. Uuden rodun arvosteleminen ei koskaan ole helppoa, vie aikansa ennen kuin niihin saa sen rutiinin. Sanoinkin ensimmäisen kerran jälkeen petitien esittäjille, että en tiedä onko teillä ollut kivaa, mutta itse nautin näiden arvostelemisesta, koska rotu on niin mukava.

"Olen tämän lehden ilmestyessä arvostellut bassetteja vasta kaksi kertaa."

– Houndit eivät minulle ole helppo rotu, sillä siinä on niin paljon äärimmäisyyksiä, mistä en välttämättä pidä. Joissain suhteissa ollaan menty lievästi yli. Jos vaikka nahkaa on naamassa niin paljon, että sitä pitää nostaa

nähdäkseen silmät, ei enää olla terveen yksilön kanssa tekemisissä. Ja kun vanhoja kuvia katsoo, on rotu kyllä muuttunut aika lailla. Mutta ei varmasti ole mahdollisuus saada terveesti liikkuva, kohtuullisesti nahkaa omaava koira aikaan, onhan niitäkin toki nähty. Ja sellainen on kyllä upea ilmestys.

– Bretagnelaiset ovat sitten oma maailmansa, viehättävä rotu sekini. Niissä kai on eniten tyyppikirjoa, jonkin verran on kevyitä ja ilmavia, jo liian jalkavia koiria. Mutta rotu alkaa meilläkin vakiintua, ja tyyppi yhtenäistyä. Ei taida sekään olla helppo rotu kasvattaa... Myönnän, että eniten näistä basset-roduista minua kiinnostavat grandit ja petitit. Niitä harjoittelin ennen koe-arvostelua myös mm. Tanskassa nähdäkseni mitä muualta löytyy. Grandeissa näkee toisinaan jo liiankin suuria koiria, petiteissä taas kovin kevytluustoisia. Molemmissa on tärkeää oikea, karkea karvanlaatu sekä tietysti oikeat mittasuhteet. Liian fineiksi ei näitä pidä trimmata, niitä "pilkun päälle" tupsuteltavia rotuja löytyy kyllä muitakin.

– Rotujen alkuperäinen käyttötarkoitus pitäisi pysyä mielessä niin tuomareilla kuin kasvattajillakin, Taina toteaa lopuksi.

"Grandeissa näkee toisinaan jo liiankin suuria koiria, petiteissä taas kovin kevytluustoisia. Molemmissa on tärkeää oikea, karkea karvanlaatu sekä tietysti oikeat mittasuhteet."